

Моятъ часъ тогава не почука,
не умрѣхъ на пламналия стожеръ.
Но сега, какво да правя тука
безъ сърдцето си обичащо, о Боже?

Биятъ пакъ недѣлнитѣ камбани,
грѣе слънцето, цѣфтятъ цвѣттята,
отъ вѣтреца леко разлюляни,
гонятъ се вълнитѣ на нивята . . .

Азъ вървя и гледамъ, но студено
и безрадостно мълчи сърдцето.
Образитѣ бѣгатъ, отразени
не въ очи, а въ стъклени парчета.